

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

Circa susceptum vitæ institutum grauitèr oppugnatur. Cap. III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

se meditationibus diligenter exercuit, agitans animo, quàm sit fallax quamque inconstans humana vita; quantis res mortalium fraudibus inuoluantur; quàm nullo in pretio habenda sint quæ plerique magni æstimant, quorûq; cupiditate irretiti in perniciem misere trahuntur. Multa insuper euoluens de pulchritudine diuina, de sempiterna felicitate, de fidei nostræ mysterijs; multa deniq; de Christ. Opt. Max. humanæ libertatis vindice, quem vnum destructo vetere homine arctissimè amplecti exoptabat.

*Circa susceptum vitæ institutum graui-
ter oppugnatur.*

CAP. III.

HÆc tam diuturna, tamque longinqua Gonzali secessio Comitem fratrem, cæterosque propinquos valdè tenuit ancipites. Nullum interim non mouerunt lapidem, vt quo esset terrarum loco, quidue ageret, agnoscerent: sed frustra, ita Societatis Patribus rem celantibus, ac si omninò essent ignari. Verùm simulatque Conimbricam redijt, delatumque ad propinquos est illum in Societatis Collegio esse; eò protinus veluti factò agmine, accurrunt omnes, atque vt eius sibi videndi & alloquendi copia fiat, vehementer contendunt; idque vt sine vlla dubitatione obtineant, literas superioribus offerunt super ea re datas à Rege. Repelli eorum petitio non potuit, Regia præsertim auctoritate suffulta. Prodit in medium Gonzalus, & hinc inde impetentium iaculis exponitur. Multa Comes, multa cæteri propinqui contra nouum illud, quod erat amplexus, instituti genus liberè effutiunt. Benigno

14 VITAE GONZALI SYLVERIAE.
nignè primùm ac blandè agunt; seuerè deinde ac
minaciter. Pollicentur magna, si susceptum consili-
um sapienter deserat. Minantur grauià, si pertinaci-
ter retineat. Igitur quà blanditijs, quà minis con-
stantem animum à proposito reuocare nituntur.
Aderant quoq; Religiosi viri iniquà Comitìs Iacobi
miseratione commoti, qui sub specie pietatis ne-
gotium aggressi, eò Gonzali firmitatem oppu-
gnant fortius, quò agunt fraudulentius. Hæc ve-
rò eorū ferè oratio fuit; Attendat diligenter quid
agat, quàm ve inire tentet viuèdi rationè. Haud sem-
per recta esse, quæ videntur; Deoq; placere nõ posse,
quæ temerè fiunt. Ne religiosum capessere debeat
institutum, causam esse per se magnam ac planè iu-
stã, si frater, quem parentis loco habeat, si propinquus
(qui verò & quales viri) molestè id ferant; sciat au-
tem eos id ferre molestissimè. Quod si tanta in ipso
sit religiosè viuendi cupiditas, vt omnino velit suos
derelinquere, ijsq; inuitis ac repugnãtib; intra pri-
uat os alicuius cœnobij parietes, vbi viuat inglori-
us, sese abdere; alios esse religiosorū ordines anti-
quos ac nobiles, ex quibus vnū aliquè deligere queat
dignitati suæ aptiorè; Societatis familiam & nouam
esse, & ignobilè, sibiq; ac suis similib; minimè con-
gruentè. Nõ est passus Gonzali animus diuini amo-
ris facibus mirificè incensus, atq; ad humillima quæq;
& abiectissima prõptissimus, tã friuolas, tamq; ine-
ptas rationes longiùs protrahi. Plura parãtes dice-
re sic interpellat: Quid ignobilitas, inquit, quid ob-
scuritas, ac nouitas religionis mihi obijcitur? An
ego religiosum institutum propterea sequor, vt ter-
renos assequar honores, aut nomē hominibus com-
mendè meum? O insana cogitatio! Christū quæro; e-
ius causa contemni volo; eius opprobrijs saturari
cupio.

cupio. Quid. n. velle aliud possum, cū meos, & meipsum relinquo, atq; omnē mihi rerū mearū spem ab humanis præmiis eripio? si in hac Societate Iesu (ad quā sum à Deo vocatus, quāq; summā animi non solū voluntate, sed etiā voluptate amplector) id mihi cōtingat, vt vllō absq; nomine spretus ab omnibus, ac pro nihilo habitus, vitā humilē & abiectā viuā, vt nihil mihi optatius est, ita nihil euenire poterit iucundius. Agite dū, meliora de diuinis rebus cogitate, idq; etiam atq; etiam intelligite, rem nullam in terris esse, quam huic nouæ & ignobili Societati anteponā. Illa mihi charissima mater est; illa vna oēs, quę mihi cū quolibet sunt, propinquitatis rationes sic amplectitur, vt omnium etiam amplectatur caritates. Quamobrem ita me vis diuina in proposito corroborat, vt si ipsi parētes mei adhuc essent super, meq; ab ipso deiicere conarentur, non modò surdas illorum precibus aures præberem; sed Hieronymi quoq; consilium secutus, per eosdē calcatos pergere non dubitarem. His dictis impositum omnibus silētium; iniectus etiam religiosus pudor. Gonzalus verò ea molestia, & solitudine liberatus, tantò animi ardore cœpit cū mundo bellū gerere, vt nihil esset, quod magis haberet exosum. Odorat. n. quæ ille diligit; diligebat, quæ odit: reputabat vilia, quæ magnā æstimat; magni æstimabat, quæ vilia reputat. Atq; in hunc modum per omnia mundo aduersus, præter ignominias Crucis nihil aliud expetebat. Seculares ergo vestes, quibus adhuc induebatur, subitò deposuit; eorūq; loco viles accepit & laceras, quib. tantacum lætitia vtebatur, vt in hisce religiosę vitę initiis ægerrimē ferret, relictum sibi sericum thoracem; quo superioris iussu, super induta ferruginei coloris veste per aliquod tempus coactus est vti. Vnde data
egregio

egregio tyroni acerbè se incusandi opportuna occasio, deq; animi submissione, & paupertatis virtute benè merendi copiosa seges. Quoties enim horis matutinis thoracem sumebat in manus, vt illo se indueret, assidua hæc erat induentis vox; Hem miser, & ærumnose, quid rebus adhuc inanibus tam tenaciter hæres? quando remitte s nuntium vanitati tuæ? Non te pudet Aegypti spolia cum religiosa paupertate coniungere? Quæ conuentio lucis ad tenebras, & Christi ad belial? Eia spiritus istos iam depone planè tumidos, & qui te religiosæ disciplinæ addixisti, incipe tandem religiosè viuere. Hæc sibi Gonzalus, idq; genus alia tam seuerè obijciebat, rãtoq; virtutis studio sese in rebus omnibus infectabatur, vt sæuissimus sui ipsius carnifex haberetur.

*Assiduo virtutum exercitio animum
excolit.*

C A P. IV.

APRIMO ingressus sui in Tyrocinium die, in eam curam & cogitationem incubuit, vt dormito ieiunijs, vigilijs, verberibus corpore & auulsis penitus prauarum affectionum ab animo radicibus, nihil prætermitteret quod ad excolendam veris solidisque virtutibus mentem vlla ex parte conduce-
ret. Erat in operibus pietatis inter primos; in demittendo sese ac despiciendo nulli secundus; si quid esset, ex quo ab alijs illudi & contemni posset, ad id, vt i ad destinatum sibi à natura locum, grauium ac leuium corporum in morem, insito quodam impulsu ferri videbatur. Quæ hoc in genere præstitit, adeò magna sunt & ardua, vt ea quiuis mirari potius debeat, quàm æmulari. Nam & supercilia aliquando
sibi